

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 155.

Anden Session.

46de Møde.

Mandagen den 9de December.

(Forts.)

Grundtvig: Det er angaaende det under Nr. 11 anførte Endringsforslag, jeg skal tillade mig at udtale et Par Ord. Det er en Gjenoptagelse af hvad der oprindeligt stod i Lovforslaget med en lille Forandring, og vistnok kunde det synes, at det er meget overflødig, da det jo lyder paa, at enhver af de Personer, hvem Ansvaret kan komme til at paahvile, er, naar han dertil opfordres og ikke selv vil overtage Ansvaret, pligtig til at meddele de Dplysninger, som maatte være fornødne for at godtgjøre, at Ansvaret paa hviler En af de Foregaaende. Jeg siger, man kunde vel synes, idetmindste naar man ikke er Jurist, at det vil være overflødig, da jo den, som Ansvaret paalægges, maa altid, naar han ikke vil bære Ansvaret, meddele de Dplysninger, hvorefter han ikke er den, som skal bære det, og mere Dplysning kan man vistnok ikke med Rette kræve eller vente af ham. Desuagtet er Slutningen, som forsaavidt vil være aldeles unødvendig, dog langtfra at være ubetydelig, thi derved aabnes paa den ene Side en ny Kilde til Drillerier, og paa den anden Side gjøres der et Brud paa den anden liberale Grundfæstning, som de ærede Forslagsstillere have roest deres Forslag for, den Grundfæstning nemlig, at ved den bestemte Følge af de Ansvarlige skulde, saavidt muligt, alle Inquisitioner eller pijnlige Forhør være udelukkede. Men, saasnart som nu Loven forpligter Enhver til at give alle de Dplysninger, han kan, om de, som foran ham kunde komme til at bære Ansvaret, uden at det dog er nødvendigt til Dplysning om, at han ikke skal bære det, naar det paalægges ham, saa er det ganske

aabenbart, at han stilles blot for en, som jeg mener, meget unødvendig og derfor uforsvarlig Inquisition, som jeg ikke veed, da jeg ikke er Jurist, hvorvidt den kan drives, og hvor ubehagelige Følger den kan have for ham, hvis han ikke vil meddele alle de Dplysninger, som man troer han har og kan give, men jeg veed ikke rettere, end at det kan udsætte ham baade for Fængsel og mange andre Ubehageligheder. Derfor skal jeg tilraade at forkaſte et saadant Tillæg.

J. A. Hansen: Jeg kan ikke nægte, at jeg blev lidt overrasket, da jeg saae, at, uagtet den ærede Ordfører under denne Sags 2den Behandling aldeles ikke vilde indrømme nogen som helst af de Betænkeligheder, som vare opkaſtede mod denne og flere af de andre Paragrapher i Udkastet, nogen Vagt, har han tilligemed de andre ærede Forslagsstillere dog i Gjærningen indrømmet dem endeel Vigtighed ved at fremkomme med adskillige tilsvarende Forslag til Forandringer i hvad vi have anset for mindre bestemt udtrykt og mindre rigtigt; det er en Anerkjendelse i Gjærning, som visstelig er langt mere end Anerkjendelse i Ord, naar disse to Slags Anerkjendelse ikke kunne følges ad. Med Hensyn til Indstillingen under Nr. 10 erkjender jeg, at den Uklarhed og Utydelighed, jeg fandt i den paa gjældende Passus af Paragraphen, er bortfalden ved dette Forslag; men der er en anden Utydelighed, som ikke er afhjulpen ved de forskellige Forslag, der ere stillede. Det er 3die Passus i sit Forhold til 1ste Passus i samme Paragraph. Paragraphen begynder nemlig med at sige, at Ansvaret paa hviler Forfatteren, naar han paa Skriftet har navngivet sig, og i den anden Passus siges: naar ingen saadan Forfatter har navngivet sig, da paa hviler Ansvaret Udgiveren; her er opstillet